

שתיים אחוזות בבני של ג'ו דאסן

ג'ו דאסן
"הילדים בוני, יהודים מלובלבים"

— מאת גדעון קויץ, פאריז —

הזמר היהודי-צרפתי ג'ו דאסן נפטר לפני חודשים אחדים, אך "פרשת דאסן" ממשיכה להפסיד את סורייה-היכרית ואת ליבות אחרות הסנסציה הסנטימנטלית. הכוונה למאבק על הזכות להחזיק בילדיו של דאסן, יונתן בן השנתיים וחיליאן בן השנה. המאבק המשפטי מתנהל בין משפחת דאסן, ובראשה אמו של הזמר המנוח, בטריס לוטנר (רעיית הבימאי ז'יל דאסן) לבין כריסטין דאסן, הרעייה הבלגית היפה שהיתה בהליכי-גרשון ממנו שעה שנפטר. זוהי כריסטין המכניסה לידיו הכאוב טיעונים ישנים — מוכרים. "הורי בעלי מעולם לא אהבו אותי, בגלל תבולת הדת והרכוש", היא אומרת. "הם תמיד התייחסו אלי כאל גויה, לא יהודיה. כאשר גילדו הילדים ערכנו להם ברית-מילה על-פי הדת היהודית. אך כאשר נפרדתי מג'ו, הטבילתי אותם על-פי חוקי הנצרות..."

לדבריה, מבקשים ליצור את הרושם כי היא רוצה להחזיק בילדים רק כדי לשמור על הזכות לירושת הזמר. אך אמו של דאסן אומרת, כי לו יותרת כריסטין זמנית על הילדים, לא היה הנושא הכספי עולה כלל. היא מוזה על "הקשר העתיק" יהודים-כסף העולה מדברי כריסטין, ומזכירה ששתי אחיותיו של ג'ו נשואות ללא יהודים.

משפחת דאסן פוסלת את יכולתה של כריסטין לשמש כאם, לאחר שבשנתיים האחרונות היתה זו אמו של ג'ו שטיפלה בהם רוב הזמן. כאשר נפרדו בני הזוג, זמן קצר לפני מותו של דאסן, שלל שופט את זכויותיה של כריסטין לטפל בילדיה והיא הוואשה בין השאר בכך, כי כינתה אותם "יהודים מלובלבים".

לפרשה נשתרבב גם נסיונם של בלי-שם ששררה משפחת דאסן להפחיל את כריסטין בסחר בסמים משכרים, שעה שהיא עצמה מודה כי אימנם היתה מכורה לקוקאין לפני שנים אחדות. אך נגמלה מכך.

מכל מקום, בית-המשפט מסר עתה זמנית את הילדים לידיה, ודעת הקהל הנרגשת תומכת במאבקה של האם על זכותה להחזיק בילדיה. טיעוניה הבלתי-תורנים של כריסטין דאסן מערפפים היטב מתוך כיתרות עתונות היריעות.

אגב, על כריסטין מגן עורך-הדין ביאנטי, שייצג את יצחק רבין בתביעה תג נגד "ל'אקספרס".

שלום לך, הגינות

האם, "לשאול" נושא מסיפורו של סופר ולבנות עליו רומן, הוא מעשה הנחשב ל"פלאאטי", כלומר, גניבה ספרותית?

זוהי השאלה עליה ייאלץ לענות בית-המשפט בפרשה, שהגיבורה הראשית בה אינה אלא פנסוא סאגאן, "הילדה הנוראה" של הספרות הצרפית, תחת שהמשיכה לכתוב גם אחרי "שלום לך, עצבות". העובדות אינן מיכששות עלידי סאגאן:

לפני כשנה היא נתבקשה לכתוב תסריט לפי אחד מסיפורי של המספר "ואן הגרונ" — "האשה הזקנה". הסרט לא צולם, אך בימים אלה ראה אור ספרה החדש של סאגאן, "הכלב הר שרוע". המבוסס על התסריט שכתבה, כלומר — על סיפורו של הגרונ. סאגאן ביקשה את רשותו של הגרונ לרשתם בנושא סיפורו, אך הוא סירב. ובכל זאת, כתבה הסופרת הקדמה לספרה בה היא מודה להגרונ על "התרומה של מרצונו" שתרם לספר. הגרונ הניעם הגיש תביעה משפטית, ואילו סאגאן ממשיכה להודות ש"שא" לה את הנושא, אז מה? התשובה במסרה, כאמור, להכרעת ערכאות המשפט.

מרגלים ביריד הצעצועים

ידיד הצעצועים הענק שיערד כי פאריז לא היתה, כפי שניתן היה לציין, אירוע ססגוני וקרינול לילי הרר. הסנסציות אומנם ניכרה בדגמים הנישכילים של צעצועי הווה והעתיד, אך הילדים נעדרו וכמוהם — כל מי שאינו "איש מקצוע" מוכר בתעשיית הצעצועי הילדים.

ואכן, אמצעי הבטחון החמורים הורו כיח את עצמם. הנספה המסחרית של שגרירות דרום-קוריאה בפאריז נלכד "על חם", כשהוא מצלם איטובוסי צעצוע צרפתי מסוג חדש. היצרנים הצרפתיים מתלוננים באחרונה על העתקת דגמים האסקולוסיביים עלידי תעשיית המזרח הרחוק, המציפים את כן את השוק במוצרי העתק זולים. אנשי הבטחון הסתפקו בהחרמת סרטי-הצילום של המרגל הכושל. "בכל זאת, אינך יכול להעמיד אדם בפני בית-הדין לבטחון המדינה רק משום שצילם אוטובוס צעצועי", הם הסבירו.

הדייר של הזוג היהודי הוא... מנהיג ניאורנאצי

מעשה נורא אירע לזוג בורגנים מזוינים, שהם גם יהודים מזוינים. האדון והגברת הסוד השכירו את הדירה שבבעלותם ברובע "טוב" בפאריז לדייר ששמו לאן מארי להיפאן. הדייר התגלה כמנהיג סגלגלתי-הימין הקיצוני "החזית הלאומית", אך כאילו לא רי בכך, התברר למשכירים הנבעלים, כי מר להיפאן אינו מתכוון לגור בדירה בעצמו, אלא עשה אותה למטה המיובעני של תנועתו, לקראת הבחירות לנשיאות צרפת.

מאז — הבית כמקדחה. הפעילים מכינים כרוזים ומשמיעים מוסיקה צבאית, ובני הזוג חסיד קיבלו כבר מכתב איום מארגון יהודי, המאשים אותם בשיתוף פעולה עם ארגון נאורנאצי. בתמיכת הדיירים, מנסים עתה ה"משכירים התמימים להיפטר מהאיר-חם הבלתי-קרואים, המסרבים מצידם לנטוש את דירת הזוג היהודי.

המכונית של ריקה זראי

הזמרת הישראלית תושבת צרפת, ריקה זראי, עומדת בימים אלה במר-כזה של תביעה משפטית מיקטנטית למר. ריקה תובעת לדין את יצרני מכוניות-הפאר הגרמניות, "בולדו", היא מרבה לבצע במערכת התמסורת, כאז רכשה את הרכב. ריקה מעריכה את הפיצויים המגיעים לה, כולל נזיקי והוצאות נלוות ופגיעות במסעי הופעות, בסכום המקביל למיליון שקל. ריקה רכשה את ה"בולדו" שלה, מן הדגם המשמש את האפיפיור ורא-שי מדינה, מידיו של השחקן יול בריי גר בשנת 1975. שנת הייצור שלה היא 1972, והסכום ששילמה מקביל היום ל-400 אלף שקל. מאז נאלצה לתקן ולהחליף חמש פעמים רצופות את ה"חלק הסורר".

בכתב ההגנה אומרת החברה הגרמנית, כי ריקה זראי נהנת, נהיגה עצבנית ו"זוהי מכונית-יוקרה, אך לא מכונית-מירוץ". לדבריהם, לא הקיפה ריקה על תקופת-ההרצה הנדרשת אחרי כל תיקון, אלא מייד אחרי התיקונים ערכה מסעות ברחבי אירופה.

כך או אחרת, מוכנים היצרנים לה"תפשר על סכום נמוך יותר. ריקה עצמה נוסעת גם עכשיו ב"בולדו" גדור לה — אבל מתוצרת צרפת.

המהפך של ה"ליברסיון"

"ליברסיון", העיתון השמאלני היפרינאי התוסס, מהווה, בלי ספק, תור זה, למשל, העיתון היחיד בעולם שכל עובדיו, מעובדת הנקיון ועד העורך הראשי, מקבלים אותו שבר בדיוק. "ליברסיון" לא הופים מעולם פרסומת מסחרית, ובכך זאת הוא מוכר בפאריז לבדה 50 אלף גילוינות — יותר מ"להמניטה" הקומוניסטי רבי-ההוקרה. ייחורו בכתיבה רעננה, לעיתים שוביבה, בעריכה דינמית, בנושאים נועזים. כל אלה הביאו לו אוהדים, שאינם קרובים כלל להשקפות הפוליטיות ש"הוא מבטא".

אך בימים אלה, יותר מתריסר שנים לאחר שנוסד כ"קומונה" במה לך אירועי מאי 1968, ביוזמתו ובהשרתתפתו של ז'אן פול סארטר, עובר גם "ליברסיון" את משבר "ההתמס" דות". מרבית עורכיו מעוניינים עתה בעתון "מסודר" יותר, ע"ח חלוקת תפי-קידים ברורה, עם משכורות נאותות, אולי גם עם פרסומת.

שינויים אלה מבוצעים אף הם בדרך בלתי-שיגריתית. "ליברסיון" נסגר, לרגל שיפוצים, לאחר הדפסת "גליון מזכרת" לימים, הטובים וה"אידיאליסטיים", הוא עומד לעבור ל"מתכונת "זמנית", עד הפיכתו לעתון "חדש לגמרי" בסתיו.

תינוקות במקום מכוניות

מחקר אחר, סטטיסטי ורשמי, מו"רה על תופעה מסקרנת ביותר בחברה הצרפתית: מאז 1975 נמצא שיעור הילודה למרות ה"אזעקות" בעריה מתמדת, והוא גבוה ביותר בקרב נשים כנות 25 עד 35. ככל הנראה, כדי "להדביק" את מה ש"מכטיחה" הגלולה למניעת הריון בגיל צעיר יור-תר.

המשבר הכלכלי הפנה את הצרפתים לחדר המיניות ולגידול ילדים, ולעיתים זאת, הם נושאים את הכניש: מכירת המכוניות פחתה והולכת, ואחדים מן המפעלים הגדולים ביותר — כמו "רנו" — נקלעו לקשיים ניכרים.

הגבר הסקסי ביותר

אלן דלון
אשת-החלומות: אווה גרדנר

הגבר הסקסי ביותר, לדעת נשות צרפת, הוא השחקן אלן דלון, שעבר מכבר את גיל ה-40; והבא אחריו בדרוג אינו אלא איב מונטאן בן ה-60, עד ה-120.

כך קובע מחקר שערך צמד סקסולוגים צרפתיים נודעים ושפורסם עתה בספר. דלון דורג בשל "יופיו" ובשל "מיניותו". מונטאן בגלל "חוכמתו, רגישותו ופשטותו". במקום השלישי צועדים יחדיו ז'אן-פול בלמונדו, ז'אן-לואי טרינטיניאן ומוריס דונה.

כאשר נתבקש דלון לציין מצידו מי היא אשת-חלומותיו, היתה בפיו תשובה מפתיעה: אווה גרדנר. אך מובן שהוא חושב על דמותה כפי שהשתקפה מסרטיה המוקדמים. "תמיד חיפשתי מישהי כמוה, אך לא מצאתי; וכאשר הכרתי אותה בספרד, מבוגרת, היא היתה יפה — אך כבר לא כמו בחלומותי". הוא מצא את מירי דאוק, עמה הוא חי כבר יותר מ-13 שנים.

פרנסואז סאגאן
גיבית ספרותית

הצטרף עד סוף חודש מרץ
וזכה בהחזרי מס רטרואקטיבי
מ-1 באפריל 1980.

נשעור ברוח

מר ישראל בן-משה הצטרף אלינו, ל"טפחות גמל", ב-31 בדצמבר 1979. בן-משה נקט צעד זה, לאחר שערך מחקר על רוחיות קפות הגמל השונות, ואכן צדק במחקרו.

הנה חשבוננו ליום 31 בדצמבר 1980:

הפקיד בטפחות גמל

ביום 31.12.79	10,000 שקל
לזכותו ב-31.12.80	25,050 שקל
רוח במשך השנה	15,050 שקל (150.5%)

רוח זה של חברי טפחות גמל גבוה בהרבה מעלית המדד (133%) ומשמעותו תשוואה ראלית שנתית של 7.5% נטו.

רוח מעל המקבל בענף קפות הגמל.

שוב הוכיחה טפחות גמל שמאז הקמתה היא בין המעולות שבקפות.

טפחות גמל

להצטרפות פנה לסניף בקט טפחות הקרוב או בדאר ל-ת.ד. 93 ירושלים.

